

Persmap

Roman *Het zal nooit voorbij zijn*

Tanja Huissoon

Het zal nooit voorbij zijn

- Inhoudsopgave -

Bladzijde 3	Samenvatting & Specificaties
Bladzijde 4	Biografie
Bladzijde 5	Relevantie
Bladzijde 6 & 7	Veel gestelde vragen
Bladzijde 8 t/m 11	Preview
Bladzijde 12	Recensies
Bladzijde 13	Contactgegevens
Bladzijde 14	Persbericht

Het zal nooit voorbij zijn

- Samenvatting -

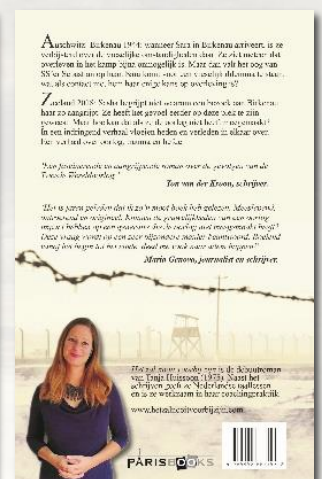
Auschwitz-Birkenau 1944: wanneer Sara in Birkenau arriveert, is ze verbijsterd over de vreselijke omstandigheden daar. Ze ziet meteen dat overleven in het kamp bijna onmogelijk is. Maar dan valt het oog van SS'er Sebastian op haar. Sara komt voor een vreselijk dilemma te staan: wat als contact met hem haar enige kans op overleving is?

Zeeland 2018: Sasha begrijpt niet waarom een bezoek aan Birkenau haar zo aangrijpt. Ze heeft het gevoel eerder op deze plek te zijn geweest. Maar hoe kan dat als ze de oorlog niet heeft meegemaakt?

Ondanks dat de verhalen zich in een andere tijd afspelen, zijn ze sterk met elkaar verbonden. De roman gaat over de verschrikkingen die in 1944 gebeurd zijn en de gevolgen daarvan op de levens van de hoofdpersonages die in 2018 leven en de oorlog niet hebben meegemaakt. Zij zijn zich niet bewust van de gruwelijkheden die toen hebben plaatsgevonden, maar komen er steeds meer achter dat de liefde en de problemen die ze in hun dagelijks leven tegenkomen van een veel grotere omvang zijn dan ze ooit hadden kunnen vermoeden. Stukje bij beetje dwingt het leven hen onder ogen te zien wat er vroeger gebeurd is en dat zowel liefde als trauma in staat is om de dood te overstijgen. Met elke ontdekking die de hoofdpersonages hierover doen, komen de verhaallijnen dichter bij elkaar te liggen.

- Specificaties -

Titel:	Het zal nooit voorbij zijn
Ondertitel:	Zielsontmoetingen door de sluiers van de tijd
Formaat:	12,5x20 cm
Omvang:	232 pagina's
Uitvoering:	Hardcover, genaaid gebonden
Prijs:	€ 20,-
Verschijnt:	25 mei 2019
NUR:	301
ISBN:	978-94-92883-79-7
Uitgeverij:	Paris Books

Het zal nooit voorbij zijn

- Biografie -

Tanja Huissoon (1975) woont en werkt in het Zeeuwse Kapelle. Haar liefde voor taal heeft haar in 2004 doen besluiten om de lerarenopleiding Nederlands te volgen. Al ruim twaalf jaar geeft ze Nederlandse privélessen aan kinderen en volwassenen met taalproblemen. Later heeft haar belangstelling voor het menselijk gedrag haar er toe gebracht om diverse coachingsopleidingen te volgen. In haar eigen praktijk begeleidt ze sindsdien mensen met persoonlijke problemen.

Het zal nooit voorbij zijn is de debuutroman van Tanja Huissoon. Het boek komt voort uit haar grote interesse voor de Holocaust en de psyche van de mens.

In haar boek heeft ze de herinneringen verwerkt die ze gedurende ruim 20 jaar over haar vorige leven heeft ontvangen. Lange tijd heeft ze zich afgevraagd waar deze herinneringen en de onverklaarbare gevoelens van heimwee die haar telkens weer overvielen vandaan kwamen.

De herinneringen kwamen vaak op onverwachte momenten en verschenen in de vorm van steeds terugkerende dromen of een gevoel van herkenning op plaatsen waar ze kwam. Ook voelde ze een sterk verlangen naar iemand, zonder te weten wie dit was. Het voelde als iemand die ze kende, maar waarschijnlijk nog niet ontmoet had in haar huidige leven. Daarbij liep er een gevoel van heimwee naar de joodse cultuur en tradities als een rode draad door al deze herinneringen heen.

Op zoek naar antwoorden besloot Tanja Huissoon reïncarnatietherapie te volgen. Ook is ze de afgelopen jaren vier keer naar Auschwitz- Birkenau gereisd. Door de therapie en de reizen naar het voormalige concentratiekamp heeft ze veel inzichten gekregen.

In haar boek *Het zal nooit voorbij zijn*, heeft ze deze herinneringen in romanvorm een plek gegeven. Het schrijven van dit boek heeft haar meer rust en vrede gegeven in zichzelf. Ook voelt ze zich completer als mens, omdat ze een deel van zichzelf heeft teruggevonden. Tanja voelt dat het haar missie is om mensen ervan bewust te maken dat we zoveel meer zijn dan alleen onze naam en rol in dit leven en dat dit leven maar een stukje is van wie we in werkelijkheid zijn.

Het zal nooit voorbij zijn

- Relevantie -

De schrijfster maakt op een ongedwongen manier inzichtelijk dat de interesses en problemen die mensen in het dagelijks leven tegenkomen te maken kunnen hebben met wie ze in een ander leven geweest zijn.

Zielsverwantschap is daarbij een belangrijk thema; ontmoetingen kunnen hun oorsprong hebben in een vorig leven, waardoor er soms een karmische lading op een relatie ligt, bijvoorbeeld die van slachtoffer - of daderschap. Dit kan zeer bepalend zijn voor een relatie. Dit boek laat zien dat wanneer mensen vanuit een groter geheel naar hun leven kijken en vanuit non-dualiteit hun verantwoordelijkheid nemen, ze werkelijk kunnen groeien en hun relaties kunnen helen.

Omdat er ontzettend veel mensen onbewuste herinneringen aan de Tweede Wereldoorlog en aan slachtoffer- of daderschap met zich meedragen, zal dit verhaal velen weten te raken.

Reïncarnatie is een belangrijk thema van het boek en dit onderwerp komt steeds meer in de belangstelling te staan. Regelmatig verschijnen er artikelen in kranten en tijdschriften en begin dit jaar werd er zelfs een volledige uitzending aan het thema gewijd in het programma Jacobine van de NCRV.

Te gast was daar schrijver Bas Steman, die het boek *Morgan, een liefde* heeft geschreven dat is uitgegeven door uitgeverij Nieuw Amsterdam. Dit boek gaat over de herinneringen die de schrijver heeft aan een ander leven en zit inmiddels aan de vijfde druk.

Er is duidelijk een opkomende nieuwsgierigheid naar vorige levens en steeds meer mensen durven de mogelijkheid toe te laten dat we meer dan één leven hebben.

Omdat nog niet iedereen openstaat voor reïncarnatie of zijn mening heeft bepaald over dit onderwerp, heeft de schrijfster ervoor gekozen om het boek in romanvorm aan te bieden. Hierdoor leest het verhaal als een spannend (oorlogs)boek, dat ook zeer boeiend is zonder in reïncarnatie te geloven.

Deze manier van schrijven onderscheidt het boek van andere boeken die over dit onderwerp gaan, omdat de meeste boeken die over reïncarnatie gaan non-fictie boeken zijn en daardoor slechts een beperkte doelgroep aantrekken.

Het zal nooit voorbij zijn

- Veel gestelde vragen -

Wilde je altijd al een boek schrijven?

Ja, eigenlijk wel. Vroeger op school vond ik het al leuk om verhalen of een opstel te schrijven en dat plezier is altijd gebleven. Lange tijd schreef ik losse stukjes en gedichten, maar toen ik halverwege de twintig was, ben ik voor het eerst aan een boek gaan werken. Dit boek heb ik nooit afgeschreven, maar ik had wel ergens van geproefd dat naar meer smaakte.

Vijf jaar later deed ik een nieuwe poging en begon ik aan een ander boek. Door omstandigheden maakte ik echter ook deze niet af. Ik wist dat ik op een dag een compleet boek zou gaan schrijven. Maar wanneer?

Ik bleef het schrijven uitstellen; er was altijd wel een reden waardoor ik er geen tijd voor had.

Wanneer ik er nu op terugkijk, begrijp ik dat ik eigenlijk bang was voor wat het schrijven teweeg zou brengen wanneer ik er serieus aan begon. Onbewust wist ik dat het een grote impact op mijn leven zou hebben.

Toen ik begin veertig was, veranderde er iets. Het leek alsof de keuze om te schrijven niet langer vrijblijvend was; ik werd met elke dag waarop ik niet schreef ongelukkiger. Op den duur was dat zo duidelijk, dat ik mijn weerstand heb opgegeven. Vanaf dat moment ben ik gaan schrijven en bleef dat tweeënhalf jaar doen. Net zolang tot mijn boek klaar was. Met een enorme toewijding en discipline schreef ik elke dag een aantal uren. Die discipline kostte me soms moeite, maar tegelijkertijd gaf het schrijven me zoveel voldoening, dat ik dat er graag voor over had.

Waarom heb je dit verhaal geschreven?

Vanaf mijn twintigste kreeg ik bijzondere herinneringen aan de Tweede Wereldoorlog. Die kon ik eigenlijk helemaal niet hebben, want ik ben 30 jaar na de bevrijding geboren. Maar toch waren ze er. Lange tijd wist ik niet wat ik aan moest met deze herinneringen die me op de meest onverwachte momenten overvielen; ze waren zo heftig en ik leek er alleen maar ongelukkig van te worden.

Wanneer ik films over de oorlog zag bijvoorbeeld, deden deze me herinneren aan iets wat ik niet kon weten. Vooral de films die over de Holocaust of het joodse leven gingen, raakten me enorm.

Toen ik een paar jaar later per se naar Israël wilde, zoog ik daar het joodse leven dan ook gretig in me op. Enerzijds was het fijn om tussen zoveel joodse mensen te zijn, maar tegelijkertijd was het ook enorm confronterend; ik voelde me een van hen, maar niemand zag mij staan.

Ook werd ik lange tijd geplaagd door steeds terugkerende nachtmerries. Telkens opnieuw beleefde ik hoe ik in mijn rug geschoten werd.

Na verloop van tijd begonnen al die herinneringen, gevoelens van heimwee en de dromen mijn leven meer en meer te beheersen. Het lukte me op den duur zelfs amper om me nog te focussen op mijn leven in het hier en nu, waar ik me moest bezighouden met mijn werk en mijn gezin. Ik voelde dat mijn herinneringen en gevoelens een plek nodig hadden, zodat ik de grip op mijn leven weer terug zou krijgen. Ik wist meteen dat deze plek dit boek moest worden.

Waarom speelt het andere verhaal in het heden? En zijn er daar gelijkenissen met je eigen leven?

De tweede tijdlijn speelt zich in het heden af, omdat ik door dit verhaal wil laten zien hoe groot de invloed van een vorig leven op het hier en nu kan zijn. Door twee tijdlijnen te gebruiken, worden deze verbanden direct zichtbaar.

Natuurlijk heb ik ook voor dit verhaal uit mijn eigen ervaringen geput; ik heb best veel meegemaakt in mijn leven, vooral op het gebied van (problematische) relaties. Maar voor zowel de tijdlijn die in 1944 speelt als de tijdlijn in het heden geldt dat ik ook met veel plezier gebruik heb gemaakt van mijn fantasie.

Wist je wat de geschiedenis betreft alles of heb je ook onderzoek gedaan?

Naar het stuk geschiedenis dat in mijn boek voorkomt, heb ik veel onderzoek gedaan. Mijn herinneringen bestonden namelijk vooral uit gevoelens en beelden, maar echte feiten kwamen nauwelijks voor. Omdat ik het erg belangrijk vind dat geschiedkundig het verhaal dat ik geschreven heb klopt, heb ik met mensen die veel over Auschwitz-Birkenau weten gepraat en heb ik ontzettend veel over dit onderwerp gelezen. Ook heb ik het voormalige concentratiekamp de afgelopen jaren vier keer bezocht. Samen met mijn partner heb ik zelfs een treinreis van Boedapest naar Auschwitz gemaakt, om me nog beter in te kunnen leven in mijn hoofdpersonage.

Heeft het schrijven van dit boek je leven veranderd?

Absoluut.

Ik wist dat ik op reis zou gaan toen ik tweeënhalf jaar geleden met schrijven begon, maar had toen geen idee wat de bestemming zou zijn.

Het schrijven van deze verhalen bracht me telkens weer in contact met nieuwe delen van mezelf. Zo kwam ik bijvoorbeeld in aanraking met mijn angsten en verlangens en kon ik de puzzel van de herinneringen die ik al zo lang met me meedroeg steeds verder leggen.

Het schrijven leerde me ook de controle los te laten. Mijn vingers typten het verhaal dat verteld wilde worden, zonder dat ik me daar (afgezien van het geschiedkundige deel) mee hoefde te bemoeien. Dat werkte ook door op de rest van mijn leven; ik durf er steeds meer op te vertrouwen dat het leven zich ontvouwt zoals het de bedoeling is en dat voelt ontzettend bevrijdend.

Door het schrijven van dit boek ben ik dichterbij mezelf gekomen en voel ik me rijker en completer.

Het zal nooit voorbij zijn

- Preview -

Polen, Birkenau, 1 juni 1944

Toen de SS'er eindelijk de deur had geopend, duwde hij me de kamer in. Net over de drempel bleef ik staan en keek even om me heen. Het leek heel lang geleden dat ik zo'n nette omgeving had gezien, maar bedacht toen dat er nog geen week verstreken was sinds ik ons net zo schone huis in Boedapest had moeten verlaten.

Hij duwde me een stukje vooruit, zodat hij de deur achter me kon sluiten. Het geluid van de sleutel die omdraaide in het slot klonk luid in de stille kamer en veroorzaakte een kramp in mijn hart. Ik besepte maar al te goed dat ik nu helemaal alleen was met hem.

Hij ging op de bank zitten en stak een sigaret op. Mijn aandacht werd ondertussen getrokken naar een groot schilderij aan de muur. Het toonde een beeld van een slagveld dat bezaaid lag met dode mensen en paarden. Ondanks de warmte veroorzaakte het tafereel kippenvel op mijn armen. Hoe kon iemand zoiets in zijn kamer hangen? Vol afkeer keek ik weg van het schilderij en richtte mijn ogen op de blinkend houten vloer en het grote bureau in het midden van de kamer. Ik merkte dat in deze schone omgeving de stank van mijn lichaam en kleding erg opviel en schaamde me voor de geur die ik bij me droeg.

De SS'er had zijn sigaret opgerookt en liep de kamer uit. Ik wankelde op mijn vermoeide benen en veegde vlug met mijn mouw het zweet uit mijn ogen. Veel tijd alleen had ik echter niet, want hij kwam bijna meteen weer terug. Hij liep op me af en ik zag dat hij een handdoek en een opgevouwen kledingstuk van helderblauw bij zich had. Op ongeveer een meter afstand ging hij voor me staan en keek naar me met een blik waar geen enkele emotie uit af te lezen was. Hij zei nog steeds niets, maar duwde het stapeltje tegen me aan en knikte bevelend in de richting van een deur die zich links van me bevond. Aarzelend pakte

ik de handdoek en het kledingstuk van hem over en liep de kant op die hij me had
gewezen. Terwijl ik wegliep, voelde ik zijn ogen op me gericht.

Toen ik de deur opende en de badkamer blinkend voor me zag liggen, begreep ik ineens
waarom ik in het huis van deze SS'er was. Alles werd in één keer duidelijk. Ik dacht terug
aan zijn blik tijdens onze eerste ontmoeting vanochtend en aan zijn hese stem toen hij
vanmiddag de barak binnen was gekomen. Vol ongeloof staarde ik naar de handdoek en
het kledingstuk dat hij me had gegeven. Een rilling kroop langs mijn lichaam. Wat moest
een SS'er met een Jodin? Ik werd bevangen door diepe angst. Nog nooit was ik samen
geweest met een man en nu zag het ernaar uit dat mijn eerste keer een verkrachting zou
worden. Altijd had ik vanuit mijn geloof geleerd dat geslachtsgemeenschap iets heiligs is
tussen twee gehuwde mensen. Maar wat deze SS'er met mij van plan was, had vast niets
met heiligheid te maken.

Snel sloot ik de deur achter me. Het liefst wilde ik hem op slot draaien, maar durfde dit
niet.

Ik trok het vieze jurkje uit waar ik al bijna vier dagen in rondliep en walgde opnieuw van
de stank die ik bij me droeg. Ik keek naar de witte handdoek die ik had gekregen alsof het
een kostbaar geschenk was en rook eraan. Diep snoof ik de geur van het wasmiddel op.
Maar de lucht riep onverwachte herinneringen op aan thuis en een intense eenzaamheid
overviel me. Zacht begon ik te huilen.

Toen ik onder de douche stapte, voelde het alsof ik iets deed wat niet mocht. Ik
verwachtte dan ook dat er elk moment naar me geschreeuwd zou gaan worden, maar het
bleef stil. Ik draaide aan de knoppen van de kraan en vond precies de temperatuur die ik
fijn vond. De weldadigheid van het water dat over mijn lichaam gleed, drong tot me door
en voor een heel kort ogenblik was dat samen met de geurige zeep alles wat er was.
Hierdoor kalmeerde ik een beetje en dacht na over de situatie waarin ik terecht was
gekomen.

Opeens besepte ik dat er misschien ook een gunstige kant kon zitten aan wat er gebeurde.
Want als het waar was wat ik vermoedde, dan zou deze SS'er mijn kansen om te overleven
misschien kunnen vergroten. Als ik hem zou bevallen, dan wilde hij me vast vaker zien en

die bezoekjes zouden me wellicht wat eten en drinken opleveren. Dat had ik hard nodig om te overleven, want in de korte tijd dat ik hier was, had ik al gemerkt en gezien dat alleen het kamprantsoen nooit voldoende ging zijn. Zonder extra voedsel, zou ik vanzelf onderdeel worden van de massa uitgehongerde schimmen die hier leefde en dan zou het niet lang duren voordat ik naar de gaskamer gebracht zou worden.

Ik zei tegen mezelf dat ik moest vechten voor mijn bestaan en als dit de prijs was die een kans op overleving kostte, dan moest ik die betalen. Ik hoopte alleen dat God ook zou begrijpen dat ik geen andere keuze had dan de SS'er straks te gehoorzamen in alles wat hij van me eiste.

Voorzichtig proefde ik van het water. Met mijn handen maakte ik een kommetje en dronk zoveel ik wilde. Het water smaakte zo onvoorstelbaar heerlijk, dat ik op dat moment bijna vergat dat ik nog steeds een gevangene was. Het leek zelfs of de SS'er me ook vergeten was, want hij maande me niet één keer tot opschieten. Toch hadden het constante geschreeuw en gejakker die normaal gesproken altijd aanwezig waren in het kamp zich in mijn systeem genesteld en dat maakte dat ik niet lang onder de douche durfde te blijven staan, ook al had ik dat graag gewild.

Ik draaide de kraan dicht en pakte de zachte handdoek. Toen pas ontdekte ik dat er een setje schoon ondergoed in verborgen zat. Daarna bekeek ik de jurk die hij me gegeven had. Voor een kort moment werd ik gegrepen door de schoonheid van het kledingstuk, maar meteen daarna bekwam me een vreselijk gevoel. Hoe kwam hij hieraan? Van wie was deze jurk geweest? Uit eigen ervaring wist ik dat bij aankomst in het kamp iedereen zijn spullen meteen moest afstaan. Koffers, tassen en zelfs de kleding die je aanhad moesten worden ingeleverd; niemand mocht iets persoonlijks houden hier. Ze maakten ons wijs dat ze onze bezittingen voor ons bewaarden en dat we ze weer terug zouden krijgen wanneer onze werkstraf er op zat, maar dat had ik nooit geloofd.

Had hij deze jurk gevonden tussen de spullen die gestolen waren van de gevangenen?

Een huivering trok door me heen toen de satijnen stof soepel langs mijn lichaam naar beneden gleed. Eigenlijk wilde ik mezelf niet bekijken in de spiegel, maar mijn nieuwsgierigheid won het van mijn weerstand.

Toen zag ik wat de gebeurtenissen sinds mijn vertrek uit Boedapest met me gedaan hadden. Ik miste de aanblik van mijn lange haren en vond dat ik er mager en moe uitzag. Maar ondanks alles kon ik niet ontkennen dat de jurk me mooi stond; hij paste perfect en het blauw van de stof had precies dezelfde kleur als het blauw van mijn ogen. Was dit toeval? Of had hij de jurk om die reden speciaal voor mij uitgezocht? Verward en verdrietig staarde ik mezelf aan. Toen zei ik tegen mijn spiegelbeeld dat ik sterk moest zijn. Ik verzamelde al mijn moed en opende de deur.

Het zal nooit voorbij zijn

- Recensies -

'Een fascinerende en aangrijpende roman over de gevolgen van de Tweede Wereldoorlog.'

Ton van der Kroon, schrijver

'Het is jaren geleden dat ik zo'n mooi boek heb gelezen. Meeslepend, ontroerend en origineel.

Kunnen de gruweligheden van een oorlog impact hebben op een generatie die de oorlog niet meegemaakt heeft?

Deze vraag wordt op een zeer bijzondere manier beantwoord. Boeiend vanaf het begin tot het einde, deed me vaak naar adem happen!'

Maria Genova, journalist en schrijver

Het zal nooit voorbij zijn

- Contactgegevens -

Contactpersoon: Tanja Huissoon
E-mailadres: tanjahuissoon@live.nl
Telefoonnummer: 06 272 53 977
Adres: Kerkplein 27
4421 AA Kapelle
Website: www.hetzalnooitvoorbijzijn.com
Boektrailer: <https://www.youtube.com/watch?v=DOkVIDj6SOk>

Het zal nooit voorbij zijn

- Persbericht -

Roman *Het zal nooit voorbij zijn* laat zien hoe groot de invloed van de Tweede Wereldoorlog nog steeds is

Een aangrijpend boek over de invloed van onverwerkte trauma's op het leven en relaties

Op 25 mei 2019 is de roman '*Het zal nooit voorbij zijn*' uitgekomen van Tanja Huissoon. Door het vormgeven van de onverklaarbare herinneringen die ze heeft aan de Tweede Wereldoorlog is dit bijzondere boek ontstaan. De roman gaat over de trauma's die een oorlog kan achterlaten, zelfs als iemand deze niet bewust heeft meegemaakt. 'Ik heb persoonlijk ervaren dat trauma in staat is om de dood te overstijgen en weet hoe saboterend dit op het huidige leven kan werken. Het feit dat de interesse in de Tweede Wereldoorlog onverminderd groot is en er nog steeds veel boeken en films over dit onderwerp verschijnen, wijd ik aan de mogelijkheid dat velen zonder het te beseffen diepe herinneringen aan deze donkere periode met zich meedragen,' aldus Tanja Huissoon.

Het boek laat de lezer in romanvorm kennismaken met Sara, een Joodse vrouw die onder vreselijke omstandigheden probeert te overleven in het Auschwitz-Birkenau van 1944. Daartussendoor lezen we het verhaal van Sasha, een vrouw die leeft in deze tijd. De levens van de twee vrouwen blijken op onverwachte manier met elkaar verbonden te zijn. Het boek biedt mensen die worstelen met onverklaarbaar trauma en problematische relaties vernieuwende inzichten en oplossingen.

Het zal nooit voorbij zijn is uitgegeven door uitgeverij Paris Books. Het boek is nu al te reserveren via www.hetzalnooitvoorbijzijn.com

Velen bekijken hun leven vanuit een te nauw kader

Wanneer mensen hulp willen voor problemen, gaan ze vaak op zoek naar de oorsprong ervan. Meestal wordt er echter niet verder teruggekeken dan de jeugd. Een enkeling durft de zwangerschap nog bij het zoekproces te betrekken, maar verder gaan de meesten niet. Want de conceptie is het begin van je leven.

Toch?

Dat dit niet zo is, weet Tanja Huissoon uit eigen ervaring te vertellen: 'Want hoe kan ik levendige herinneringen aan de Tweede Wereldoorlog hebben, terwijl ik 30 jaar na de bevrijding geboren ben? En hoe kan ik intense heimwee hebben naar de Joodse cultuur, terwijl er niemand in mijn familielijn Joods is?'

Roman *Het zal nooit voorbij zijn* biedt nieuwe invalshoeken

Ook in haar omgeving en coachingspraktijk ziet ze mensen worstelen met onverklaarbare problemen, vaak op relatiegebied: 'Velen hebben te maken met heftige relatieproblemen, zoals steeds terugkerende patronen, of voelen juist een sterke aantrekking tot een bepaald persoon. Er kan dan sprake zijn van een zielsontmoeting waar nog iets in uitgewerkt dient te worden. Door mensen te laten zien dat niet alle problemen terug te voeren zijn op de jeugd en ze vanuit een breder perspectief naar hun leven en relaties te leren kijken, kunnen ze zich zelf en hun problemen beter begrijpen.'

En dat is dan ook meteen het doel van het boek van Tanja Huissoon: mensen helpen bij hun zoektocht naar zichzelf en laten zien dat we allemaal zoveel meer zijn dan onze naam en rol in dit leven.

-----Einde persbericht-----

Noot voor de redactie: voor meer informatie kunt u contact opnemen met Tanja Huissoon via:

thuissoon@zeelandnet.nl en 06 272 53977 of kijk op de website www.hetzalnooitvoorbijzijn.com/pers